

Àngela

Neus Rovira Talaveron

Conte presentat en el 16è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

L'avi es moria. Feia setmanes que jeia prostrat al llit i no quedava cap esperança. Finalment, aquell divendres, la Mar es va decidir a trucar la cosina del seu ex-marit.

—Auxiliadora, el pare... —se li va trencar la veu, però no calia continuar. El missatge estava prou clar.

—Cal que vingui?

—Sí, crec que ja hem patit prou tots.

—Agafaré el primer tren de la tarda.

—Gràcies. T'esperaré a l'estació.

—Fins després.

La Mar va penjar el telèfon i es va posar a fer una llista de les persones a qui hauria d'avisar de la mort del seu pare.

L'Àngela evitava anar a l'habitació de l'avi; sobretot, quan no hi era la mare. Se l'estimava molt, però la trasbalsava veure'l en aquell estat. Quan hi entrava, aquella densa atmosfera de malaltia i sofriment li recordava a una selva frondosa en la qual havia d'anar esquivant les lianes si no volia quedar-hi atrapada per sempre. Viure en un món imaginari era la seva forma d'afrontar la realitat.

Aquella tarda, mentre estava absorta llegint, la seva mare la va cridar per demanar-li que netegés l'habitació de l'avi i que posés llençols a la butaca, ja que la tieta Auxiliadora s'hi quedaria a dormir.

—Mama, a la butaca? A l'habitació de l'avi? Hi ha buit el llit del Joan... o jo puc dormir amb tu i ella a la meva...

—No, la tieta ha de dormir amb l'avi.

—Però l’avi està ma... —l’Àngela va notar que la mare no semblava receptiva a suggeriments, de manera que va callar i va assentir amb el cap.

—Vaig a buscar-la a l’estació. De seguida tornem.

—D’acord.

Carregada amb els llençols als braços, l’Àngela va empènyer amb el peu la porta de l’habitació, que estava ajustada. A dins hi havia l’avi dormint. *Cada dia està més groc*, va pensar mentre hi passava per davant i deixava els llençols a sobre de la butaca. Es va treure una bossa de la butxaca i va començar a recollir les desenes de mocadors i embolcalls de medicaments que hi havia repartits per la tauleta de nit i per terra. Mentre netejava, no podia deixar de mirar l’avi de reüll. Se li marcaven els ossos de la cara, les bosses dels ulls estaven inflades i de color lila, els llavis ben esquerdats. Dormia, però la seva expressió no era gens plàcida.

L’Àngela va aturar-se un moment per tancar els ulls i respirar profundament. Allò que sentia devia ser la pudor de la mort. Tenia ganes de sortir corrents de l’habitació i reprendre la novel·la de móns fantàstics i aventures que s’estava llegint. Allí també hi havia morts, molt més salvatges i tot, però l’Àngela no les havia d’olorar.

Un estossec la va tornar a la realitat. L’avi s’havia despertat. Ell la va mirar i va fer un gran esforç per somriure a la seva néta.

—Avi, com estàs?

—Estic esperant l’àvia.

Aleshores va preguntar a l’Àngela, amb una veu molt baixa i cansada, —Saps quan vindrà?

—No, l'àvia... La mama ha anat a buscar a la tieta, l'Auxiliadora.

—Ah...

Ell no semblava escoltar-la i movia els ulls per l'habitació com si esperés algú que no sabia per on sortiria. A l'Àngela no li quadrava: hi havia dies que l'avi no les reconeixia, ni a ella ni a la seva mare, i ara semblava impacient per rebre a una dona que amb prou feines havia vist tres vegades a la seva vida.

—Mira, ja ve... —va anunciar l'avi, mentre agafava la mà de la seva néta.

L'Àngela se'l va mirar: ell somreia cap a la porta. Estava diferent, canviat: ja no tenia la cara tan marcada ni arrugada i els ulls li brillaven amb vigor. Ella també va mirar cap a la porta. No hi havia res, excepte... ¿un halo de llum que volava a poc a poc cap a ells? Aquella espècie d'aurèola que no envoltava res es va aturar al costat de l'avi. Ell es va dirigir cap a la llum.

—Fa tant que t'esperava...

Silenci. L'avi es mirava la llum com si estigués escoltant la seva resposta. Després va moure el cap cap a l'Àngela i li digué:

—Gràcies per cridar-la, ja no podia més.

L'avi li va estrènyer la mà amb força i va expirar. Del seu cos també en va sortir una forma lluminosa que es va unir a la que levitava al costat del llit i, poc a poc, es van anar difuminant fins a desaparèixer. L'Àngela es va quedar quieta, en silenci.

A baix, la porta principal es va obrir i la Mar i la tieta Auxiliadora van emprendre el camí cap a l'habitació del moribund. La porta era oberta i l'Àngela contemplava l'avi, encara sostenint-li la mà.

—Oh, déu meu! Em penso que ja està! —va exclamar l'Auxiliadora d'una forma exageradament melodramàtica.

—Vaja... després de tant de temps i no me n'he pogut acomiadar... Ha marxat sol... —va fer la Mar. El llavi li va començar a tremolar i unes llàgrimes li caigueren galtes avall—. Em sap tant de greu haver-te fet venir per res, Auxiliadora. —va lamentar mentre abraçava el seu pare difunt.

—Reina, no crec que hagi estat en va. —digué l'Auxiliadora. Es va girar cap a l'Àngela, que seguia contemplant l'avi, amb la serenor pròpia d'un infant que no entén la mort— Quanta estona fa que... ha... marxat?

—Ha estat ara mateix.

L'Auxiliadora va agafar la Mar de les espatlles, com a mostra de suport.

—Em temo que el teu pare tenia molta pressa per marxar i quan se li ha començat a mostrar la llum, ha anat corrents a travessar-la. N'haurà tingut prou amb notar que m'apropava i ja no ha calgut que li fes de guia. De vegades passa... quan noten que tenen l'ajuda a prop, perden la por a deixar aquest món i salten.

Això passava, sí, però l'Auxiliadora intuïa que l'ajuda que havia rebut l'ancià havia estat més propera.

L'endemà al matí, l'Àngela es va despertar quan la Mar s'acomiadava de la tieta. No li venia de gust baixar a dir-li adéu, però sí que es va quedar xafardejant d'amagat des

de l'escala. La Mar estava moixa i l'Auxiliadora, bastant sobreactuada, l'agafava de l'espatlla.

—Filleta, em sap tant de greu... Però pensa que ja no pateix.

—Gràcies... —La Mar es va treure un sobre de la butxaca i li va donar.— I té, crec que hi és tot.

—No et preocupis, reina. Si falta alguna cosa, ja ho trobarem.

L'Auxiliadora la va abraçar fort.

—Espero que el proper cop que ens vegem sigui en unes altres circumstàncies.

—Sí...

Fins uns anys després, l'Àngela no va entendre què hi havia dins del sobre que la mare li va donar a aquella bruixa. El que sí que li venia el cap, de forma recurrent, eren les seves paraules: “Quan noten que tenen l'ajuda a prop, perden la por a deixar aquest món”. L'Àngela hi donava voltes i més voltes. “Tenia molta pressa per marxar. Ha anat corrents a travessar la llum”.

Mai havia dit a ningú les últimes paraules del seu avi. Tenia l'esperança que si mantenia en secret el seu... *do?* finalment desapareixeria. L'únic que tenia clar és que preferiria morir-se de gana abans que acceptar un sobre com aquell.

Primera edició en ePUB i PDF: desembre de 2013.

Aquest relat fou presentat en la 16a edició del Premi de narrativa curta per Internet TINET, inclòs dins el cartell de Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2012-2013 convocat per l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona, amb el patrocini de la Diputació de Tarragona.

Publicat a www.tinet.cat.

Distribució sota llicència "[Reconeixement — No Comercial — Sense Obra Derivada \(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/)" de Creative Commons.

